

Sygn. akt VI P 78/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa T. C.

przeciwko K. K.

o zadośćuczynienie, wynagrodzenie, zapłatę składek ubezpieczeniowych

orzeka:

1. oddala powództwo,
2. nie obciąża stron kosztami procesu.

Sygn. akt VI P 78/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 grudnia 2017 roku (data na kopercie) powód T. C. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego K. K. kwoty 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za poniesione straty moralne oraz finansowe oraz kwoty 2.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 7 grudnia 2014 roku do 23 grudnia 2014 roku, a także o zapłatę składek ubezpieczeniowych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że był zatrudniony u pozwanego, jako kierowca w transporcie międzynarodowym, jednak nie otrzymał od pozwanego umowy o pracę, pozwany nie zgłosił go również do ZUS. Powód wskazał również, że pozwany szantażował go, że nie zapłaci mu pieniędzy, jeśli nie wykona jego poleceń. Ostatecznie powód wskazał, że pozwany nie zapłacił mu wynagrodzenia za pracę.

(pozew – k. 1 - 2)

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew pomimo dwukrotnej próby doręczenia i prawidłowym awizowaniu przesyłki zawierającej odpis pozwu.

(zwrot przesyłki awizowanej – k. 17 i k. 22)

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za pracę i zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 80 KP wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Z kolei art. 78 § 1 KP wskazuje, że wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy.

Z powyższego wynika, że wynagrodzenie za pracę jest świadczeniem nierozzerwalnie związanym ze stosunkiem pracy i jest ekwiwalentem za wykonaną na rzecz pracodawcy pracę. Wobec tego powód dla wykazania zasadności swego żądania powinien udowodnić, że faktycznie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę przez pozwanego, a następnie, że w ramach owego zatrudnienia wykonał opisaną przez niego w pozwie pracę. Zgodnie z art. 6 KC ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W niniejszej sprawie to powód powinien, więc udowodnić wszelkie fakty na poparcie swego żądania. W toku postępowania Sąd zobowiązał powoda do złożenia wszelkich umów o pracę, świadectwa pracy, potwierdzających, że faktycznie był zatrudniony u pozwanego. Powód jednak nie nadesłał żadnej dokumentacji. Sąd określił również stronom termin 14 dni do składania wszelkich wniosków dowodowych pod rygorem skutków z art. 27 § 6 KPC. Powód nie wskazał jednak żadnych wniosków dowodowych, nie podał on żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń zawartych w pozwie. Powód nie stawiał się również na rozprawie, pomimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie, nie złożył, więc także zeznań w charakterze strony. W tej sytuacji, więc należy uznać, że powód nie udowodnił w ogóle faktów leżących u podstaw jego żądań. Niewątpliwie Sąd nie może, bowiem dowolnie uznawać za prawdziwe twierdzenia powoda, w sytuacji, gdy brak jest jakiegokolwiek materiału dowodowego, który miałby te twierdzenia uwiarygadniać. W toku postępowania pozwany również nie zajął żadnego stanowiska. Wobec braku jakiegokolwiek materiału dowodowego Sąd uznał, więc twierdzenia powoda za nieudowodnione. Nie można, bowiem zapominać o tym, że jak to wyżej wskazano, ciężar udowodnienia twierdzeń pozwu spoczywa na powodzie. Skoro, więc powód nie przedstawił żadnego materiału dowodowego, to tym samym należy uznać, że nie zdołał on udowodnić, że faktycznie był zatrudniony u pozwanego i należy mu się z tego tytułu określone w pozwie wynagrodzenie za pracę. Negatywne konsekwencje braku aktywności dowodowej ponosi, bowiem ta strona, na której spoczywa ciężar dowodu - czyli w niniejszej sprawie powód. Wobec powyższego jego roszczenie o zapłatę wynagrodzenia oraz związane z tym wynagrodzeniem składki na ubezpieczenie społeczne podlega oddaleniu.

Powód podnosił również roszczenie o zadośćuczynienie. Powód twierdził, że pozwany kazał mu pracować przez zbyt wiele godzin, pozostawał on w trasie przez więcej dni, niż się na początku z pozwanym umawiał. Sformułowanie powoda, że wnosi on o zadośćuczynienie za straty moralne i finansowe wskazuje, że w rzeczywistości powodowi chodzi o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych oraz w pewnej części o odszkodowanie za straty finansowe. Co do strat finansowych powód nie wykazał wysokości konkretnej szkody, która miałaby zostać zaspokojona odszkodowaniem. Odnośnie zaś zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych to zgodnie z art. 448 KC w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Należy jednak w tym miejscu wskazać, że powód nie zdołał udowodnić, że zachowania pozwanego opisane w pozwie w ogóle miały miejsce. Ciężar dowodu w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie również spoczywał na powodzie. Powód powinien udowodnić, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, wykazać, o jakie dobra chodziło, w jaki sposób zostały one naruszone. Jak zaś wyżej wskazano w niniejszej sprawie powód wykazał bierność dowodową, w szczególności w ogóle nie udowodnił on, że łączył go z pozwanym stosunek pracy. Zaniechania dowodowe powoda obciążają go, jako stronę niniejszego postępowania i muszą skutkować uznaniem jego twierdzeń za nieudowodnione również w zakresie odnoszącym się do roszczenia o zadośćuczynienie. Wobec tego również i to roszczenie podlega oddaleniu.

Reasumując, Sąd uznał, że powód nie zdołał udowodnić swoich twierdzeń, wobec czego jego powództwo podlega w całości oddaleniu.

W tym miejscu należy również wskazać, że wyrok wydany w niniejszej sprawie jest wyrokiem zaocznym. Zgodnie z art. 339 § 2 KPC w wypadku wydania wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Zasada przy wydawaniu wyroku zaocznego jest, więc uznawanie prawdziwości twierdzeń zawartych w pozwie. Zasada ta jest wyłączona, jeśli twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W ocenie Sądu twierdzenia powoda zawarte w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości. Sąd miał, bowiem na uwadze, że powód złożył pozew po niemal trzech latach od zakończenia rzekomej współpracy z pozwanym, nie wyjaśniając w żaden sposób, dlaczego czekał tak długo oraz nie dołączając jakichkolwiek dokumentów związanych ze stosunkiem pracy, który miałby go łączyć z pozwanym. Powyższe w ocenie Sądu budzi wątpliwości, które uzasadniają przeprowadzenie postępowania dowodowego. Jak bowiem słusznie wskazuje się w doktrynie regulacja z art. 339 § 2 KPC nakazuje przeprowadzenie postępowania dowodowego przed wydaniem wyroku zaocznego w przypadku, gdy twierdzenia pozwu budzą wątpliwości (tak: M. Manowska, Komentarz do art. 339 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] M. Manowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-505(38), WK, 2015, LEX). Również w judykaturze wyrażono stanowisko, zgodnie, z którym niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 KPC domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu (wyrok SN z dnia 20 października 1998 roku, sygn. akt I CKU 85/98). W ocenie Sądu twierdzenia powoda zawarte w pozwie budzą wątpliwości z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, z przyczyn podanych wyżej. Wobec tego Sąd w niniejszej sprawie, po uznaniu za wątpliwe twierdzeń zawartych w pozwie, przeprowadził postępowanie dowodowe, w którym powód nie zdołał podołać ciężarowi dowodu, o czym wskazano już wyżej, a co skutkowało rozstrzygnięciem oddalającym powództwo w całości.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 KPC, zgodnie, z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami i nie obciążyć stron kosztami procesu.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)